

„Není třeba.“ Susan ho popadla za ruku a ucítila příjemné teplo jeho kůže. Dovedla ho ke schodišti a opatrně mu položila ruku na zábradlí.

Společně vyšli po schodech na odpočívadlo. Okna byla zatemněná a na chodbě byla tma jako v jeskyni.

„Najdeš svůj pokoj?“ zeptala se.

„Doufám.“

Susan uslyšela zachrastění knoflíku na dveřích.

„Našel jsem ho,“ hlásil.

„Ollie?“

Zastavil se. „Ano?“

„Asi jsem toho napovídala moc.“

„Rád jsem tě poslouchal.“

„To je milé. Ale není slušné, že jsem nemohla přestat.“ Odmlčela se. „Co se stalo s tvými rodiči?“

„Automobilová nehoda.“ Vrátil se do tmavé haly. Prkna pod jeho kroky zaskřípala. „Nemám žádné sourozence ani příbuzné. Myslím, že když jsem sám, bude jednodušší připojit se k boji.“

Susan polkla a popošla o krok dopředu. „Kdy se stala ta nehoda?“

Ollie zaváhal. „Minulý měsíc.“

Zalapala po dechu.

V předsíni se rozhostilo ticho. Pak začaly ječet sirény.

Ollie nahmatal její rameno. „Zdá se, že jsi měla pravdu s tou další vlnou bombardování.“ Zlehka jí stiskl paži. „Dobrou noc, Susan.“

Cítila, jak se jeho ruka odtáhla, a pak se zavřely dveře. Zůstala stát sama v tmavé hale, dokud ji dunění palby protiletické obrany nezahnilo do jejího pokoje.

Susan nemohla usnout. Otrásl s ní osud Ollieho rodičů i dunění bomb. Krátce po půlnoci oznámily sirény na letecké základně v North Weald konec náletu. Obléklá si župan a pantofle a sešla do přízemí. Doufala, že ji šálek teplého čaje uklidní. Když zamířila ke kuchyni, všimla si, že jsou pootevřené vchodové dveře. Na dřevěnou podlahu

dopadalo měsíční světlo. Vykoukla ven a zjistila, že na schodech verandy sedí Ollie.

„Nemůžeš spát?“ zašeptala.

„Ne,“ odpověděl.

„Já taky ne.“

„Myslím, že dneska v noci se už nevrátí.“ Ukázal vedle sebe. „Držím ti tu místo.“

Susan si přitáhla župan a posadila se. „Je mi líto tvých rodičů.“

„Díky,“ řekl Ollie. „I mně je líto tvé maminky a otce. Na to, abys o ně přišla, jsi byla příliš malá.“

Susan přikývla. „Naštěstí jsem měla prarodiče.“

Ollie se na ni podíval. „Řekl bych, že Bertie a Agnes je skvěle nahradili.“

Jeho pochvala ji potěšila, stejně jako skutečnost, že nezapomněl babiččino jméno. Jméno ženy, se kterou se nikdy nesetkal.

Ollie si zapnul zip bundy. „Nevadilo ti někdy, že nemáš žádné sourozence?“

„Bože, to víš, že ano.“ Zvedla ruce. „Jednou bych chtěla mít velkou rodinu.“

„Já taky,“ řekl Ollie. „Spoustu dětí.“

„Kluky nebo holky?“

„Obojí. A co ty?“

„Dvě holky a dva kluky.“

„Velice konkrétní,“ zasmál se Ollie a kolenem ji šťouchl do nohy. „Jak se budou jmenovat?“

Susan se zamyslela. „Kluci nejspíš Peter a Ian. A holčičky dostanou jména po květinách.“

„Třeba Iris nebo Rose?“

„Možná. Nebo něco ne tak běžného, aby se vždycky cítily jedinečné.“ Dýchla si na prochládlé ruce. „Moc jsem mluvila?“

„Vůbec ne.“ Ollie si sundal bundu a dal ji Susan přes ramena.

„Ještě tu nastydeš.“

„Budu v pořádku.“